

ЛУКАВСТВО ЗАМІСТЬ РЕЛІГІЇ

Із ростом войовничих настроїв, озлобленням людей Україна все більш схожа на «малоросію». Мавпуємо найгірші російські зразки. Бити на сполох мали б священики, але вони лізуть поперед народ у пекао.

Для прикладу наведу кілька цитат з цьогорічних проповідей греко-католицького кардинала Любомира.

«Кожен громадянин, після того як керівні державні органи добре попрацюють і точно визначать його завдання, мусить сумлінно виконувати свою роботу, особливо коли йдеться про служіння співгромадянам.»

«Треба виховувати законслухняність у громадян із раннього віку... Родина, школа, Церква, телебачення, література – усі повинні підкреслювати користь для себе і для загалу суворого дотримання законів. Хочемо жити в нормальній державі – працюймо над тим, щоб законслухняність стала нормою поведінки для всіх громадян.»

«Політична ідеологія – це підстава політичних партій. Не особи, не інтереси, а ідеологія спільна, солідно випрацюваний спосіб бачення ситуації зараз і в майбутньому – оце є те, що об'єднує подібно думуючих людей, які творять партію.»

«Ми мусимо бути того свідомі, що в нашому народі є певна група людей, для яких найважливішим є їхня власна вигода, нагромадження, накопичення матеріальних зібрань. А хочуть вони також керувати всіма людьми й задля того не вагаються вживати насильство чи інших поганих засобів. Яка на це розв'язка? Яка на це може бути ефективна відповідь? Я свято переконаний, що в нашому народі є дуже багато добрих людей. Вони є всюди – в усіх областях, в усіх закутинах нашої країни. Вони також є присутні в усіх прошарках суспільства. І наша надія є власне на цих добрих людей. Але треба пам'ятати, що замало бути добрим. Треба чинити добро. На підставі досвіду не тільки нашого особистого, але на підставі десятків та навіть сотень років людської історії найкращий спосіб подолати лихо, зло – це є чинити добро. Зло можна подолати тільки добром.»

«Останніми тижнями було багато випадків в різних частинах України, коли матері поодинокі чи гуртово протестували проти висилання їхніх синів на фронт, у небезпечну полосу збройних сутичок. Властиво, не дуже цьому дивуюся. Хтось може закидати цим матерям брак патріотизму, але треба їх зрозуміти, бо вони матері. Дозвольте одначе все ж таки сказати щось іншого. Тому двадцять чи тридцять років появилася фільм, в якому режисер старався якнайдокладніше представити життя Ісуса Христа на підставі Євангельських текстів. Але він також дозволив собі включити в сюжет фільму деякі легенди. Одна з них ось така: «Ісус несе оту поперечку хреста до якої буде прибитий. Поруч Нього ідуть жінки, між ними Його Мати – Марія. Виснажений немилосердним бичуванням, паде під тягарем поперечки». Згідно із легендою (а може, це не цілком легенда), Його Мати схиляється над Ним і каже: «Сину, треба йти далі». Вона Мати, вона відчуває вповні біль материнського серця, але вона свідомо, що якщо Її Сина не розіпнуть, людський рід загине, ніколи не увійде до Царства Божого. Шановні і дорогі матері, подумайте над тим.»

А от ще кілька цитат. Порівняйте їх із проповідями Любомира (Гузара).

«Настає час, коли на зміну дисонансу векторів розвитку різних груп має прийти об'єднання навколо цінностей, авторитет яких міг би підтримувати саме існування суспільства, держави і особи.»

«Суто утилітарна ідея росту матеріального добробуту, не поєднана з вищими ідеалами, навряд чи може бути міцною основою для формування єдності з ключових питань. Саме тому наш собор обрав своєю основною темою базисні цінності... Це справедливість, мир, свобода, єдність,

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 15 (53)

15.08.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
АУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

Релігійний
булетень
№ 15 (53)
15.08.2014

моральність, гідність, чесність, патріотизм, солідарність, сім'я, культура, національні традиції, благо людини, працьовитість, самообмеження, жертвовність».

«Люди не можуть віддавати життя, не можуть йти на самообмеження в ім'я тих цілей, які сьогодні часто формулюються як головна мета людського життя. Свого часу я сказав, що ніхто не піде в атаку за збільшення ВВП. Це можна говорити і стосовно країни, і стосовно окремої людини. Ніхто не піде в смертельну атаку лише для того, щоб збільшити рівень свого споживання. Але ж саме ці матеріальні цінності сьогодні покладаються як стратегічні, як найважливіші».

Та сама пропаганда бойовничого статизму, ледве замаскована під релігійну проповідь, чи не так? Тільки другий набір цитат – з виступу російського патріарха Кирила на всесвітньому руському народному соборі в 2011 році...

Втім, Кирило ще не додумався звернутися до жінок з настановою схвалити перетворення їх синів на гарматне м'ясо, бо це, мовляв, уподібнює їх до Ісуса Христа!

Таку «проповідь» просто неможливо сприймати всерйоз. Я добре розумію почуття людей, які ще два-три століття тому співали сатиричні куплети про церковне лицемірство. Схоже, цю традицію треба відроджувати.

Кардинал Любомир Гузар
Матерів морально грузить:
Відпустіть дітей у бій!
Як політик, хитрий змії
Тягне Україну в прірву.
Терплять мовчки матері...
А я послав би на війну
Кардинала-сатану.
Кажеш, треба далі йти?
Сатана, сам йди туди!

Коли я опублікував цей віршик на фейсбуці, кілька знайомих одразу мене розфрендилі з бойовничими вигуками, що я комусь продався. Відповідь на такі закиди прийшла сама собою, наче Бог підказав: «Бідним поетам за совість не платять, в наших кишнях одні лиш прокляття. Слухайте совість чесно й смиренно – можна зі мною, можна й без мене». Знайшлися і такі, хто вважає пацифізм хворобою. Їм було присвячено ще один віршик: «Ми хворі тим, що ми здорові. Ми не хворієм на війну. Прищепить мир вам наше слово. Час зброї та безумств минув». Ще один анонімний опонент заявив, що треба воювати, бо не можна мирно здатися Путіну. Я відповів: «Бажаєш – воюй, як життя вже не миле. Але матерів не зомбуй, не насилуй!». Після цього анонім нахабно зауважив, що треба не триндіти, а воювати, на що отримав відповідь: «Триндить анонім і пан Гузар триндить. У нас ваш триндбож в печінках вже сидить. Воюйте, триндіть, та не змушуйте нас вважати триндбож за моральний наказ».

«Моральний наказ» – це не просто фігура мови. Це те, на що претендують церкви: вони домагаються світської влади. Як виглядає здійснення цієї влади, показано у польській комедії «У Господа Бога за пазухою» («U Pana Boga za ręką»): кого проповідник порекомендував з церковної кафедри, того люди і обирають лідером на найближчих виборах. Маючи вплив на мільйони людей, церкви тихо впливають на їх вибір, в тому числі, в тому жаль, благословляють радикальних політиканів на ведення воєн та установалення диктатури.

У свіжій проповіді на тему «Як мусимо вибирати?» Любомир (Гузар) заявляє, що треба голосувати не за персоналії і не за інтереси, а за ідеологію і за правду. Мріє про «ідеологію», яка «об'єднує подібно думаючих людей», а що треба домовлятися з інакшими та інакомислячими про узгодження різних думок та інтересів і як це робити – не каже. Звісно, пропагує косметичні виборчі реформи, наче не існує кризи загального виборчого права. Але для нього цієї кризи не існує – він вважає благою ціллю нав'язування політичним діячам посиленої дисципліни, щоб вони відстоювали інтереси олігархів і церкви, а не своїх виборців. Втім, має пройти кілька сотень років, перш ніж суспільство, а слідом за ним і християнські церкви погодяться з моєю ідеєю монетизації голосування...

Любомиром сказано багато містичних слів, а що в сухому залишку? Не треба бути великим аналітиком і особливо розбиратися в тонкощах греко-католицької словесності, щоб

зрозуміти, що він прямо закликає голосувати за партію «Солідарність» Петра Порошенка. Тільки там, серед усіх рейтингових партій, ми практично не знаємо жодних персоналій, одні коті в мішку, бо головна їхня персоналія вже очолює державу. І тільки партія Порошенка безсоромно годує українців нездійсненими обіцянками, при цьому відверто урізаючи економічні й громадянські свободи та соціальні гарантії «заради потреб війни».

Що у них за ідеологія? «Жити по-новому»? «Християнська демократія»?

Овечкам віліти, насититись вовку
Указ шоколадного зайця звелів.
Живіть по-новому! Живайте солодке!
Зуб мудрості вирвіть, щоб він не болів.

Як на мене, в цьому віршику про «ідеологію Порошенка» більше правди, ніж в десятку лицемірних проповідей з облудними закликами жити по правді. Що вже казати, якщо навіть дурна ідея продажу корпорації «Рошен» комусь зі своїх сподвижників із піарівською метою досі не реалізована!

У книжці «Суверенітет особистості: традиції та перспективи», яку я нещодавно подарував міністрові культури Євгену Нищуку, згадується про те, що зрощування влади з церквою – старий гріх православ'я. Тому на сторінках цієї книжки, так само як і в багатьох інших дописах, я ставлю питання про дерегуляцію релігійної діяльності, яка б дозволила посилити присутність у правовому полі релігій, які не претендують на владу над людьми та допомагають кожній душі ставати кращою, вірити в себе, бути вірною собі, володіти собою.

Небезпечно, коли церква починає сіяти ілюзії авторитаризму, представляючи світських правителів мало не месіями. А особливо небезпечно, коли за одну лише політичну лояльність або належність до правильної воюючої сторони людям кажуть, що їхні гріхи не просто простяться – а перетворюються на чесноти!

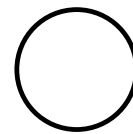
Неприпустимим лукавством є називати ескалацію насильства і терору «революцією гідності». Гідність – це чеснота, якій залишається дуже мало місця у сварці затятих ворогів і на полі бою.

Будь-якому юристу відомо, що право на гідність є особистим природним правом людини. Прирівнюючи гідність до вузької релігійної, національної, хай навіть і цивілізаційної («європейської») ідентичності, ідеологи християнської демократії небезпечно схилиються до тоталітаризму – духовного, світського, державничого.

Ми маємо послідовно захищати духовне життя та суверенітет особистості віруючих українців від спроб націоналізації релігії, перетворення мирної творчої душі у диявольський «бойовий дух».

Людина є вільною особистістю, а не додатком церкви, освітньої системи, певного суспільного, культурного та інтелектуального середовища. Людина – це суверенна особистість. Ми віримо в це та живемо відповідно до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини, визначених Священним писанням, і ніякі лукаві проповіді не уведуть нас з праведного життєвого шляху.

ПРОПОВІДІ ЛЮБОМИРА Є ЗЛО

ВИЗНАЧЕННЯ

ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 30/2014

15 серпня 2014 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, вивчивши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно декларації під

заголовком «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні», яку поширив проповідник християнства Блаженніший Любомир (Гузар), Архієпископ-ємерит Української Греко-Католицької Церкви –

Релігійний
булетень
№ 15 (53)
15.08.2014

ВСТАНОВИВ:

30 березня 2014 року почато даний процес визначення добра і зла у зв'язку з такими обставинами.

Декларація проповідника Любомира під заголовком «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» присвячена пророцтву про нормалізацію суспільного життя в Україні внаслідок суттєвих змін у житті народу. Загальним способом нормалізації декларується здорова, творча, корисна для спільноти діяльність за правилами нормального життя, встановленими Богом, під чим розуміється послідовне дотримання християнських десяти заповідей. Конкретизуючи своє пророцтво, проповідник Любомир висуває програму патерналістичного державотворення з трьох елементів, а саме: державного диктату на кожній ділянці суспільного життя (визначення довготермінових програм розвитку і конкретних завдань кожного громадянина новою владою – керівниками всіх рівнів, вибраними чи призначеними на керівну посаду за критеріями професіоналізму, порядності та щирого патріотизму); тотальної дисципліни громадян (кожен громадянин, після того як керівні державні органи добре попрацюють і точно визначать його завдання, мусить сумлінно виконувати свою роботу, особливо коли йдеться про служіння співгромадянам); тотального контролю виконання громадянами своїх обов'язків (кожен громадянин номінується державним працівником, стан якого, його знання всіх правил дорученої йому роботи та послідовної, якісної її реалізації мають сумлінно, по-людському та абсолютно чесно перевіряти представники влади).

Декларуючи необхідність тотального контролю держави за громадянами, проповідник Любомир зазначає, дослівно, таке: «Ми, люди, є немічними створіннями, які звикли легковажити своїми завданнями». Таким чином ставиться під сумнів найвище значення людської душі, що є гріхом та неправдою (Люд. 2.5). Людина є душа; добро – внутрішня суть людини (Діал. 40); силою душі є віра, і віра міняє світ (Симв. 9, 16), людина сама володіє собою і ставить собі завдання, які виконує за доброю волею (Декл. 4, 5) як творець добра (Симв. 14). З викладеного вбачається, що гріховні слова проповідника Любомира про немічність людини можуть поглибити зневіру людей у собі, несуть у собі зло приниження людини (Код. 1).

Зміст декларації проповідника Любомира у частині пророцтва про державу, що має диктувати громадянам, як їм будувати своє життя, за богословською кваліфікацією теології релігійної віри в найвищу цінність людини слід розглядати як проповідь соціального фундаменталізму – вчення, яке оголошує людину рабом всемогутнього суспільства, слабкою біологічною істотою, яка створена суспільством і зобов'язана служити суспільству, вклонятися йому, боятися його та принижуватися перед ним.

Викладене дає підстави визнати злом декларацію проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні».

З іншого боку, сучасне вчення про сутність зла у богослов'ї релігійної віри в найвищу цінність людини виходить із такого тлумачення Символу віри, 25 (зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло), що добра людина є сильнішою за зло, оскільки людина всеохопна, а зло обмежене (Симв. 26, Дос. 21, 34-35); іншими словами, зло є обмеженим добром. Якщо сила Бога, якою наповнена повною мірою кожна людська душа, полягає в єдності всього буття, то зло є малою відмежованою частиною буття, яким володіє людина разом з Богом.

Сутнісною характеристикою зла є безумство (Діал. 34), що проявляється у таких формах, як нерозумність, недобрість та самозречення. Слід зазначити, що ці три форми представляють цикл розвитку у розумінні Священного писання, тексту Креативний ідеалізм, 13. Адже у свідомості, спотвореній злом, місце ідеального займає заперечення, а місце творення – боротьба; два фундаментальні принципи буття (Креат. 3-6) вироджуються у заперечення всього, крім

матеріального, і у підміну розвитку войовничістю; три закони розвитку (Креат. 10-12) вироджуються у заперечення дійсного, здійснення запереченого та заперечення заперечення. Обмежене (вироджене) формулювання законів розвитку найкращим чином характеризує еволюцію форм зла: від заперечення дійсного (нерозумності) та здійснення запереченого (недобрості) до заперечення заперечення (самозречення).

Нерозумність є бездушністю, неодоушевленістю, об'єктністю, характерною для неживих предметів та істот, які не мають влади над собою і живуть інстинктивно, рефлекторно.

Недобрість є злодіємством, неординарністю, коли істота, будучи певною мірою людиною, здатною володіти собою, водночас певною мірою дозволяє собі не володіти собою і не бути вірною собі, тим самим чинити зло, усвідомлюючи, що чинить зло, і не стримуючи себе у творенні зла.

Самозаперечення є індивідуальною істотою, яка у всьому іншому великою мірою є людиною та проявляє мудрість, але глибоко переконана у своїй недосконалості та безсилі поза групою та масою таких самих індивідуалів. Зупинка у циклі розвитку на стадії самозаперечення фіксує зло цієї недосконалості (гріха), а подальше просування у циклі розвитку веде до послідовного самозаперечення, визнання недосконалими та заперечення власних уявлень про свою недосконалисть.

Стадію самозаперечення сучасна теологія людини трактує як найвищу точку в моральному розвитку свідомості, спотвореної безумством. Серед усіх форм зла свідоме самозаперечення є таким злом, яке найближче до еволюційного перетворення у добро. Саме на цій стадії свідомість готова переступити через межу власних матеріалістичних уявлень про свою обмеженість та створити собі силою віри досконало вимішлену душу, набуваючи таким чином священної людяності через смирення (Симв. 9, 10). Таке бачення місця самозаперечення у циклі розвитку, перетворення зла на добро у процесі самопоборення зла відповідає принципу подолання сильного зла малим злом (Люд. 3.5).

Отже, якщо декларація проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» звернена перш за все до істот, що у своєму моральному розвитку перебувають на стадії бездушності або неординарності та закликає їх перейти на наступний етап циклу розвитку, етап самозречення, в такому разі ця декларація можна оцінити як добро. Тим більше що віруючі в найвищу цінність людини напевне не дозволять принизити себе такою декларацією, знаючи, що душу неможливо принизити (Симв. 48-33) та вмюючи оволодівати злом, погоджуючись зі злом його ж мовою, тобто мовою заперечення, відмежовуючи свідомість від зла (Діал. 66).

Для вирішення питання про те, чи може в такому розумінні декларація проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» бути визнана добром, слід з'ясувати, до кого звернена ця декларація. Якщо це не спроба виправдати власну зупинку в розвитку і не спроба домінувати над інакомислячими, а заклик до порядку, звернений безпосередньо до певних осіб з числа вірних Української Греко-Католицької Церкви, захоплених суспільними пристрастями та іншими спокусами або таких, що у нинішній складній суспільній обстановці свідомо нехтують нормами християнської моралі, в такому разі ми можемо проігнорувати зневажливе, гріховне висловлювання про нібито немічну природу людини та погодитись з глибоким еволюційним підтекстом декларації проповідника Любомира.

Окремо, вирішуючи питання про моральну допустимість для віруючих в найвищу цінність людини оцінювати з точки зору нашої релігії християнські проповіді, Хранитель віри виходить з того, що Бог радить людям у Священному писанні вважати християнство доброю релігією (Симв. 38) і поділяти таку форму віри (Симв. 41), тобто, бути солідарними із християнами у розумінні статті 6 Декларації суверенітету особистості, яка є невід'ємною частиною Священного писання. Солідарність передбачає прагнення взаєморозуміння, а отже і припускає винесення моральних оцінок за правилами Кодексу визначення добра і зла. Окрім того, на цей час в Українській Душевної спільноті з

Релігійний
бюлетень
№ 15 (53)
15.08.2014

благословення Божого вже сформувалася практика проведення обрядів визначення добра і зла у солідарності із християнами (процеси №№ 26/2013, 21/2012, 18/2012, 12/2012, 7/2011), на сторінках нашого релігійного бюлетеня «Ідеаліст» № 13 (27) від 20.07.2013 р. вже критично оцінювалася декларація того ж проповідника Любомира під назвою «Велика країна малих людей» (стор. 2-3, публікація «Не треба протиставляти людину суспільству»). Отже, оцінювання християнських проповідей з точки зору нашої релігії за останні роки стало вже традиційним, хоча при цьому ми не забуваємо встановлене Богом табу – заборону проповідникам віри в найвищу цінність людини критикувати інші релігії (Люд. 4.10).

Рішенням Хранителя віри від 30 березня 2014 року визначено коло учасників процесу у складі одного учасника: Блаженніший Любомир (Гузар), Архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви. Запропоновано йому до 10 травня 2014 року надати свої доводи по суті процесу, зокрема, пояснити: хто є адресатом декларованого ним послання; якими мають бути межі пропонованої ним жорсткої регламентації державою життя громадян; яким чином пропонується практично реалізувати висловлений задум; чи вважає він послідовним продовженням тези «ми, люди, є немічними створіннями» подолання такої власної немічності, як переконання у власній немічності.

Учасником процесу було проігноровано поставлені питання, відповіді від нього не надійшло, що Хранитель віри розцінює як гріх зневаги (Симв. 31).

Для досконалого розмежування добра і зла, як того вимагає стаття 3 Кодексу визначення добра і зла, декларацію проповідника Любомира під назвою «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні» слід розглядати у зв'язку з іншими деклараціями, поширеними ним протягом 2014 року.

У декларації під заголовком «Як мусимо вибирати?» проповідник Любомир стверджує, що політичне життя має ґрунтуватися не на згоді людей та узгодженні їхніх інтересів, а на поставленій вище за людяність дисципліні та ідеології.

У декларації під заголовком «Складається враження, що нехтування законом – улюблений спорт українців» проповідник Любомир стверджує, що закони спільного життя мають не творитися людьми і не узгоджуватися між людьми, а нав'язуватися з дитинства родиною, школою, церквою, телебаченням, літературою та дотримуватися «суворо», тобто сліпо та машинально, без вдумливого аналізу змісту та сенсу законів.

У декларації під заголовком «Сину, треба йти далі» проповідник Любомир пропонує матерям не протестували проти висилання їхніх синів на фронт, у небезпечну полосу збройних сутичок, а підштовхувати їх принести себе в жертву за український народ; ігнорує аргументи протестуючих жінок.

Враховуючи зміст цих проповідей, спосіб їх поширення, цільову аудиторію, Хранитель віри доходить висновку, що проповідник Любомир зупинився в розвитку, не здатен стримувати своє гріховне прагнення домінувати над інакомислячими, диктує всім громадянам України, як їм будувати своє життя, лукаво проповідує соціальний фундаменталізм, а тому декларації проповідника Любомира під заголовками «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні», «Як мусимо вибирати?», «Складається враження, що нехтування законом – улюблений спорт українців», «Сину, треба йти далі» слід визнати злом.

Відповідно до статті 4 Кодексу визначення добра і зла надаючи у цьому визначенні пропозиції щодо подолання згаданого зла, Хранитель віри виходить із досконалих настанов Бога, висловлених у Священному писанні, розділі Осмислення, тексті Діалог: відмежувати свідомість від зла (Діал. 66), але підтримувати полеміку з інакомислячими про світоглядні питання (Діал. 6).

Так, в порядку полеміки проповідника Любомира слід ознайомити із проповіддю Хранителя віри «Лукавство замість релігії», в якій порівнюється безсоромна пропаганда войовничого етатизму, ледве замаскована під релігійну проповідь, Любомиром (Гузаром) у 2014 р. та патріархом Руської Православної Церкви Кирилом (Гундяєвим) у 2011 р., і попереджується про небезпеку сіяння церквою ілюзій авторитаризму, представлення світських правителів мало не месіями, благословення та освячення ненависті, війн та

конфліктів, лукавого іменування чеснотами гріхів, скоєних на користь «своїх», що є гріхом гордині, тобто протиставлення свого чужому.

Крім того, ясно, що проповідник Любомир агресивно пропагандує соціальний фундаменталізм, оскільки не вірить в себе. Відповідно до Символю віри, 20, допомагаючи людям повірити в себе, я творю добро. Таким чином, слід допомогти проповіднику Любомиру повірити в себе, а саме, подарувати йому книжку «Суверенітет особистості: традиції та перспективи».

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

ВИЗНАЧИВ:

Декларації під заголовками «Правила суспільного життя, які маємо реалізувати в новій Україні», «Як мусимо вибирати?», «Складається враження, що нехтування законом – улюблений спорт українців», «Сину, треба йти далі», які поширив проповідник християнства Блаженніший Любомир (Гузар), Архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви – це зло.

Для подолання цього зла всім людям слід ставитися критично до цих та інших проповідей Любомира, полемізувати з його спробами формування громадської думки, домінування над окремими душами і всім народом України.

Українська Душевна спільнота має ознайомити проповідника Любомира із проповіддю Хранителя віри «Лукавство замість релігії» та запропонувати йому публічно надати відповідь на критику в цій проповіді.

Проповіднику Любомиру також необхідно подарувати книжку «Суверенітет особистості: традиції та перспективи» для його самоудосконалення, формування віри в себе, вірності собі, володіння собою.

Це рішення може бути переглянуте у разі продовження процесу в зв'язку із виявленням нових обставин відповідно до порядку, встановленого Богом у Священному писанні, в статті 10 Кодексу визначення добра і зла.

Хранитель віри

Ю. Шеляженко

ПОЗДОРОВЛЕННЯ ОНУФРІЮ

Блаженнішому Онуфрію, Митрополиту Київському і всієї України Української Православної Церкви. Великодушний добродію! Поздоровляємо Вас із обранням Митрополитом Київським і всієї України, Предстоятелем Української Православної Церкви. Цінуємо і поділяємо залик Української Православної Церкви до усіх людей доброї волі докласти максимум зусиль для припинення кровопролиття на Українській землі, сприяти встановленню миру в Україні, зберегти спільними зусиллями нашу Єдину Соборну Україну. Українська Душевна спільнота як релігійна громада співідуючих віру в найвищу цінність людини засвідчує Вам солідарність з Українською Православною Церквою, рівно як з усіма добрими релігіями та релігійними організаціями, відповідно до Божих настанов Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини. Водночас не можемо погодитися із проявами войовничого державництва та соціального фундаменталізму в проповідях представників православних церков. Знайомі з Вашим міркуванням, що Голодомор був напоумленням Божим, утихомиренням людей, які повстали проти своєї природи, руйнували храми і ганьбили святині. Почасті з цим можна погодитися, оскільки ми віримо, що Бог спілкується з людьми, відповідаючи наслідками на наші вчинки. Але ми знаємо також, що гріх гордині представляє собою особисте або колективне (в тому числі, церковне) протиставлення свого чужому. Тож хай своя правда церкви не затьмарить розуміння того, що атеїстичні безумства народу були Божою відповіддю на хворобу гордині в тілі Христовому, бажання отруїти розум страхом та закувати душу в духовні кайдани. Церква не має чинити зло, навіювати сліпу покору владі, надто якщо це влада спокус, брехні та насилля. Релігія має розвивати добру волю людини до володіння собою. Для підтримання діалогу на цю тему надсилаємо Вам проповідь «Лукавство замість релігії» та книгу про суверенітет особистості. Бажаємо Вам послідовно та плідно служити на розвиток Української Православної Церкви з Божою допомогою. Хранитель віри Ю. Шеляженко.